

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

31 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

NICOLAEV Ghenadie
TIMOFTI Vladimir
MORARU Petru
ALERGUȘ Constantin
TOMA Nadejda

judecînd, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocata Zumbreanu Tatiana în numele inculpatului Burghilea Vasile, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017, în cauza penală privindu-l pe

BURGHELEA Vasile XXXXX, născut la
XXXXX, originar din XXXXX și domiciliat în
XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.09.2015 – 10.01.2017;

Instanța de apel: 14.02.2017 – 06.04.2017;

Instanța de recurs: 31.07.2017 – 31.10.2017.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași din 10 ianuarie 2017, Burghilea V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 193 Cod penal la 1 an închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Potrivit art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea executării pedepsei stabilite în privința lui Burghilea V. pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

Prin aceeași sentință a fost condamnat și Burghilea D. în baza art. 193 Cod penal, în privința căruia cauza nu se judecă în procedura de recurs.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Burghilea V., în perioada anului 2014 și până în prezent, împreună cu fratele său Burghilea D., având intenția ocupării unui imobil aflat în posesia altuia, amenințându-le cu aplicarea violenței pe Ostapenco P., Ostapenco I., Ostapenco O. și Rață R., le-au impus să părăsească domiciliul acestora, amplasat în sat. Novaci, r-nul Călărași, înregistrat la Oficiul Cadastral Teritorial Călărași cu nr. cadastral XXXXX din 10.02.2012 și care conform contractului de donație a bunurilor imobile nr. 1922 din 10.02.2012, aparține cu drept de proprietate lui Ostapenco P.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului Burghilea V. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal, tulburarea de posesie adică *ocuparea în întregime, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia cu amenințarea aplicării violenței*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul Nogai B. în numele inculpatului Burghilea V., care a solicitat casarea acesteia și dispunerea achitării inculpatului, deoarece fapta lui nu conține elementele infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal.

Apelantul a specificat că nu este de acord cu sentința prin care s-a dispus condamnarea lui Burghilea V. în baza art. 193 Cod penal, din următoarele motive:

- prima instanță a dat o apreciere eronată probatoriului administrat și cercetat în cadrul ședințelor de judecată;

- la caz, nu s-a dovedit prin careva probe faptul că Burghilea V. a ocupat imobilul care aparține lui Ostapenco P. și că anume el a luat cheile de la acest imobil;

- pe cazul dat este un litigiu civil între Ostapenco P., pe de o parte și Burghilea A. și Burghilea D. de cealaltă parte, care se află spre examinare la Judecătoria Strășeni, sediul Călărași pentru a fi anulat contractul de donație a imobilului;

- conform art. 52 alin.(1) Cod penal se consideră componentă de infracțiune totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală ce califică o faptă prejudiciabilă drept o infracțiune concretă, iar în învinuirea adusă lui Burghilea V. pe art. 193 Cod penal lipsește latura subiectivă a infracțiunii incriminate acestuia, deoarece nu este dovedit faptul că el a ocupat în întregime imobilul cu aplicarea violenței psihice și fizice asupra părții vătămate;

- în cazul dat Burghilea V. a apărut doar interesele mamei sale, Burghilea A., care locuiește în acest imobil, dar nicidecum nu a comis infracțiunea de tulburare de posesie.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017, apelul declarat de avocatul Nogai B. în numele inculpatului Burghilea V. a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, reieșind din probele cercetate, vinovăția lui Burghilea V. de comiterea infracțiunii pentru care a fost deferit justiției, a fost dovedită cu certitudine.

La fel, s-a opinat că prima instanță corect a conchis asupra faptului că, în speță, obiectul material principal al infracțiunii prevăzute de art. 193 Cod penal îl reprezintă imobilul amplasat în s. Novaci, r-nul Călărași, cu numărul cadastral XXXXX, care aparține cu drept de proprietate părții vătămate - Ostapenco P.

Prin declarațiile martorilor s-a confirmat că inculpații Burghilea V. și Burghilea D. în perioada anilor 2013-2015 sistematic le-au amenințat cu aplicarea violenței atât pe partea vătămată Ostapenco P., cât și pe fiicele acesteia: Lefter R., Ostapenco O. și Ostapenco I., care locuiau în imobilul respectiv cu scopul de a le determina (obliga) să-l părăsească, fapt care a și fost realizat, ultimele fiind în final lipsite de posesia asupra casei în care locuiau.

Totodată, instanța de apel a consemnat că, prin declarațiile martorului Vlas T. (vecină) s-a constatat că Ostapenco O. și Ostapenco I. au dormit la dînsa de mai multe ori fiindu-le frică de unchii săi. Acțiunea de ocupare și deposedare completă a fost realizată și prin faptul luării forțate de către inculpați a cheilor de la Ostapenco I. la data de 16.05.2015 și alungarea acesteia din gospodărie, astfel lipsind total posesorii de dreptul asupra imobilului și de posibilitatea de a avea acces la acesta. Faptul dat a fost confirmat de către martorii Ostapenco I., Rață R. și Ostapenco O.

Acțiunea de tulburare de posesie din partea inculpaților a continuat și ulterior, astfel la 03.08.2015 când partea vătămată Ostapenco P. cu fiicele sale a dorit să-și ia anumite lucruri rămase în casă, fiind proprietară al imobilului dat, a fost împiedicată de către inculpați, mai mult că ultimii au recunoscut acest fapt fiind audiați și motivând că Ostapenco P.: *„nu avea cu ea martori ca să nu fie învinuiți că au dispărut lucrurile”* sau că dînsa *„a venit să fure lucrurile, căci nu avea dreptul să intre în casă.”*

Concomitent, instanța de apel nu a reținut alegațiile apelantului precum că, în speța dată, nu s-a dovedit că Burghelea V. a ocupat în întregime imobilul cu aplicarea violenței psihice și fizice, întrucît a ocupa un imobil înseamnă a pătrunde și a lua în stăpânire un imobil pe o anumită durată și aici nu interesează dacă imobilul a fost ocupat în întregime sau în parte, dacă făptuitorul a reușit sau nu să rămână multă vreme în el. Este suficient ca el să fi pătruns și să fi rămas în imobil atît încât să se poată vorbi de o ocupare efectivă sau de o posesie reală (de facto).

În acest context, instanța a remarcat că, dreptul de proprietate a părții vătămate Ostapenco P. este demonstrat prin extrasul de la OCT, neavînd nici o relevanță faptul că la momentul în instanța civilă este contestat contractul de donație din 10.02.2012, atît cît nu există nici o hotărâre definitivă pe cazul dat, cu atît mai mult că în eventualitatea anulării contractului de donație bunul imobil urmează să se reîntoarcă în proprietatea lui Burghelea A., dar nu a inculpaților care în orice caz nu au nici un drept asupra acestuia.

De asemenea, a fost apreciat critic argumentul apelantului precum că, Burghelea V. în cazul dat a apărut numai interesele mamei sale, Burghelea A., deoarece ea în casă nu avea acces, iar nepoatele aveau un comportament amoral față de ultima, pretinsul comportament amoral sau careva acțiuni ilegale ale nepoatelor față de bunica Burghelea A. nu au fost probat.

Din contra, în ședință s-a demonstrat că anume Burghelea A. avea un comportament ilegal și amoral față de nepoatele sale, astfel ultima a fost sancționată administrativ la 30.04.2014 în baza art. 69 alin. (1) și 78 alin 2 Cod contravențional pentru faptul că *„... la 22.04.2014 Burghelea A. a numit-o pe Ostapenco O. cu cuvinte necenzurate și totodată a lovit-o cu pumnul cauzându-i leziuni corporale neînsemnate.”* Comportamentul amoral a lui Burghelea A. a fost probat și prin declarațiile martorilor vecini - Vlas T. și Chiriac Al.

Cu referire la actele prezentate de către partea apărării în instanța de apel, s-a reținut că acestea sunt datate cu anul 2015, iar, conform învinuirii incriminate inculpatului Burghelea V. acestuia i se impută că: *„în perioada anului 2014, împreună cu fratele Burghelea D., avînd intenția ocupării unui imobil aflat în posesia altuia...”*

Astfel, deși prin actele prezentate de partea apărării în cadrul instanței de apel se

dovedește că ultimii nu erau de acord cu comportamentul fiicelor părții vătămate, ei urmau să acționeze legal, așa cum au acționat și din anul 2015, prin contestarea contractului de donație, prin plângerile adresate la poliție, lucru ce în anul 2014 nu a avut loc, or, prin declarațiile părții vătămate cât și a martorilor s-a confirmat faptul că, inculpații nu erau de acord cu comportamentul fiicelor părții vătămate și forțat le-au obligat să părăsească casa, din motiv că aceasta aparține mamei lor.

Respectiv, instanța de apel a statuat că, faptul dat a fost confirmat cu certitudine în cadrul examinării cauzei, iar alte probe care ar combate această versiune nu au fost prezentate. Criticile cu privire la aprecierea probelor efectuată de prima instanță exprimă opinia subiectivă a apelantului, care nu are suport temeinic.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel avocata Zumbreanu T. acționând în numele inculpatului Burghelea V. declară recurs ordinar și solicită casarea acesteia, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din motiv că vina inculpatului nu a fost demonstrată.

Recurenta specifică că, în cererea de apel a fost menționat despre faptul că în ședința de judecată nici partea vătămată Ostapenco P. și nici un martor nu a dat declarații în privința lui Burghelea V. precum că el ar fi avut scopul ocupării în întregime sau în parte a casei, aplicând violența față de nepoatele sale.

La fel, se menționează că instanța de apel eronat a conchis că prin declarațiile martorilor s-a constatat că inculpații Burghelea V. și Burghelea D. în perioada anilor 2013-2015 și pînă în prezent (2017) sistematic le amenințau cu aplicarea violenței pe partea vătămată Ostapenco P. și fiicele acesteia, care locuiau în imobilul respectiv cu scopul de a le determina(obliga) să-1 părăsească, fapt care a fost realizat, ultimele fiind în final lipsite de posesia asupra casei de locuit.

Din materialele dosarului, și anume din cererile la poliție înaintate de fiicele părții vătămate s-a solicitat să fie atras la răspundere doar Burghelea D., care la data de 22.04.2014 a numit-o pe Ostapenco O. cu cuvinte necenzurate, astfel înjosindu-i onoarea și demnitatea.

Din materialele dosarului nu rezultă că Burghelea V. a fost tras la răspundere contravențională sau altă răspundere pentru aplicarea violenței psihologice sau fizice. Însăși partea vătămată confirmă că cu Burghelea V. nu a avut careva neînțelegeri pînă în anul 2015.

Fiind audiat suplimentar în cadrul instanței de apel Burghelea V. a menționat că despre contractul de donație a aflat în luna mai 2015, iar cu sora sa nu a avut probleme. Totodată, precizînd că dînsul le-a făcut doar observație nepoatelor sale fiindcă acestea i-au creat probleme mamei sale. Niciodată nu a forțat fetele să plece din casă, nu le-a dat afară din casă, iar în privința surorii sale are pretenții fiindcă nu și-a onorat obligațiile față de mama lor.

În contextul recursului, partea apărării expune toate declarațiile părților pe dosar și susține că reieșind din acestea vinovăția lui Burghelea V. nu se întrevede, iar tot conflictul care a avut loc între partea vătămată și fiicele acesteia, se datorează relațiilor ostile existente

între ele și celălalt inculpat Burghelea D., care nemijlocit le-a impus să părăsească domiciliul.

Instanța eronat a constatat că acțiunea de ocupare și posedare completă a imobilului a fost realizată și prin faptul luării forțate de către inculpați a cheii de la Ostapenco I. la data de 16.05.2015 și alungarea ei, în atare mod lipsind total posesorii de drept a imobilului de posibilitatea de a avea acces asupra lui.

Zumbreatu T. mai susține că la examinarea cauzei în apel a înaintat o cerere cu solicitarea de a fi anexate la dosar probe noi, precum și de a fi audiați suplimentar martorii Burghelea A. și Burghelea R. (soția inculpatului Burghelea V.), care a fost martor în seara când Ostapenco I. a lăsat o cheie pe masa pentru bunica, la solicitarea insistentă a inculpaților și a plecat, la fel să fie audiați pentru prima dată și martorii Brăduceanu P. și Brăduceanu A.

Instanța de apel a acceptat anexarea la materialele dosarului a actelor înaintate, însă a constatat că toate actele prezentate sunt datate deja cu anul 2015, iar conform învinuirii inculpatului Burghelea V. i se incriminează că în perioada anului 2014 împreună cu fratele Burghelea D. a comis infracțiunea de tulburare de posesie. Instanța nu a luat în considerație că atât partea vătămată, cât și martorii, în perioada anului 2014 au declarat doar despre conflictele iscate între Burghelea D. și Burghelea A.

Totodată, instanța de apel a respins, ca neîntemeiată, solicitarea audierii martorilor și a specificat în decizie că careva probe noi acuzarea și apărarea nu au prezentat, solicitînd doar verificarea și aprecierea probelor cercetate în instanța de fond.

Instanța de apel a examinat pur formal apelul declarat și nu s-a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru justa soluționare a acestei cauze.

Așadar, în învinuirea adusă lui Burghelea V. pe art. 193 Cod penal, în fapta lui lipsește latura subiectivă a infracțiunii, deoarece nu este dovedit faptul că el a ocupat imobilul. Prin ocupare se înțelege a pătrunde în imobil cu intenția de a rămîne în el, de a-l poseda, pe când toate acțiunile lui Burghelea V. au fost îndreptate spre apărarea intereselor mamei sale.

În drept, recurența își întemeiază cererea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului depus de avocata Zumbreanu T. în numele inculpatului menționînd că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece nu corespunde cerințelor de formă și conținut prevăzute de art. 429 și 430 Cod de procedură penală.

8. Judecînd recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei, de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Pentru a statua asupra acestei soluții, instanța de recurs a rezultat din următoarele circumstanțe de drept și de fapt.

Rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, în particular avîndu-se în vedere recursul ordinar, constă în înlăturarea erorilor admise de instanțele ierarhic inferioare la etapele precedente de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are

un rol preventiv și unul reparator.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În drept, soluția instanței de recurs se fundamentează pe prevederile stipulate în dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit căreia judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu trimiterea cauzei la rejudecare, când eroarea de drept comisă nu poate fi corectată de instanța de recurs la această etapă a procedurilor.

Tot aici, sunt relevante prevederile art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate în ședința instanței de apel, apelul constituind o continuare a judecării fondului cauzei.

În cadrul judecării în apel, se poate proceda la cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță (*care pot fi, de asemenea, apreciate în mod diferit*), precum și la administrarea oricăror probe noi.

La caz, este incident temeiul de casare la care face trimitere recurența din pct. 6) alin.(1) art. 427 Cod de procedură penală, întrucât instanța de apel la judecarea acestei cauze a încălcat principiul contradictorialității în procesul penal.

Acestea fiind menționate, revenim la criticele recurenței, pe care instanța de recurs le consideră admisibile și care au condiționat casarea deciziei recurate.

Așadar, recurența susține că la examinarea cauzei în apel a înaintat o cerere intervenind cu solicitarea de a fi anexate la actele cauzei unele probe noi, precum și de a fi audiați suplimentar martorii Burghilea A. și Burghilea R. și alți martori neaudiați de prima instanță: Brăduceanu P. și Brăduceanu A., iar instanța a respins neîntemeiat ultima solicitare.

Verificând actele cauzei, se constată că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 06 aprilie 2017, anexat la filele dosarului nr. 38-40, vol. II, avocata Zumbreanu T. a adresat instanței un demers în care a menționat că, în vederea asigurării, în mod substanțial, a drepturilor și intereselor legitime ale inculpatului Burghilea V., solicită adăugarea la materialele dosarului a următoarelor acte:

„... cererea de chemare în judecată privind rezoluțiunea contractului de donație înregistrat la data de 14 aprilie 2015 cu nr. 2058, al Judecătoriei Călăraș, care a fost depusă de Burghilea A., mama condamnatului Burghilea V. vizavi de fiica sa Ostapenco P., care este partea vătămată în această cauză penală pe motiv că a fost dusă în eroare de ultima cu privire la natura juridică al contractului de donație încheiat cu viciu de consimțământ cât și în urma amenințărilor fiicei sale Ostapenco P.

Declarațiile din 09 martie 2015, eliberate de oficiul poștal al sat. Novaci, prin care se confirmă că Burghilea A. achită serviciile comunale care vin la adresa imobilului aflat în posesia părții vătămate Ostapenco P.

Rog să fie anexate la materialele dosarului adeverința nr.133 din 09 martie 2015 eliberată de Primăria sat. Novaci eliberate doamnei Burghilea A., mama inculpatului, care atestă că ultima domiciliază permanent în sat. Novaci, achită serviciile comunale, serviciul pe imobilul funciar pe terenul de pe lângă casă și imobilele care sunt menționate în speță.

Facturile pentru telefon a abonatei Burghilea A. din 11 noiembrie 2014 și decembrie 2014 și din 2015.

Încheierea din 15 aprilie 2015 a Judecătoriei Călărași, judecător Dașchevici Gr. prin care a fost admisă cererea de asigurare a acțiunii solicitată de Burghilea A., mama inculpatului, împotriva fiicei sale Ostapenco P. prin care se interzice ultimei să săvârșească acțiuni de înstrăinare, demolare, replanificare a bunului imobil.

Scrisoarea șefului Inspectoratului de poliție Călărași, colonel de poliție Chicu I., nr B-409-14 din 24 noiembrie 2014 a cet. Burhelea A. pe faptul că cet. Rață V. ginerele lui Ostopenco P., face probleme în gospodărie.

Aceste fapte au fost confirmate parțial prin răspunsul dl. Chicu I., cet. Rață V. a fost preîntâmpinat ca pe viitor să nu creeze situații de conflict și să plece cu traiul din casa doamnei Burghilea A.

Scrisoarea șefului Inspectoratului de poliție Călărași, colonel de poliție Chicu I. nr. B 76-15 din 18 martie 2015 a cet. Burghilea A. la plîngerea ei pe faptul că maiorul de poliție Spinei Vs., prin care s-a stabilit că acesta a acționat în baza legii.

Scrisoarea răspuns a șefului Inspectoratului de poliție Călărași, colonel de poliție Chicu I. nr.B-18-5 din 20 februarie 2015 înaintată de cet. Burghilea D. la cererea lui din 21 ianuarie 2015 prin faptul că nepoatele minore aplică violență domestică asupra mamei Burghilea A., faptul dat nu s-a adeverit, doar că mama dumneavoastră a rămas singură și fără ajutor.

Scrisoare răspunsă a șefului Inspectoratului de poliție Călărași, colonel de poliție Chicu I. nr.5386 din 05 iunie 2015 la cererea lui Burghilea V. din 29 mai 2015 cu informare pe cauza dată, a fost emisă încheierea prin care s-a dispus încetarea controlului cererii pe motivul că în acțiunile lui Ostapenco O., Ostapenco I. și Lefter R. nu există semnele elementelor de infracțiune.

Concluzia din 03 iunie 2015 în rezultatul cererii de control din 29 mai 2015 depusă de Burghilea V. privitor la nepoatele acestuia, prin care s-a propus a înceta controlul și de a considera a fi parțial confirmate, iar cet. Burghilea A. este necesar să se adreseze în mod civil în instanța de judecată deoarece aceste acțiuni cuprind relații civile.

Plîngerea din 24.02.2016 numărul de intrare B-7-16 către Șeful IP Călăraș colonel de poliție Chicu I. de la Burghilea A. pe acțiunile ilegale a colaboratorilor de poliție Tiholaz Al. și Spinei Vs.

Demersul din 23.02.2016 a dnei Brăduceanu P. către Șeful IP Călăraș colonel de poliție Chicu I. pe faptul că polițiștii Tiholaz Al. și Spinei Vs. au intrat în gospodăria ei unde forțat a fost pusă să facă mărturii împotriva lui Burghilea V. și Burghilea D. precum că ei ar fi bătut fetele Ostapenco P., precum că le-a dat afară din casă - fapte care nu au avut loc.

Scrisoare-răspuns nr.7-16 din 12.03.2016 a Șefului IP Călărași, căpitan de poliție

Stratan Gh. adresat dnei Burghilea A. precum că în cadrul controlului s-a stabilit că în acțiunile maiorului de poliție Spinei Vs. nu există elementele infracțiunii prevăzute de art.327 Cod penal.

Scrisoare-răspuns nr. B 7 -16 din 14.03.2016 a Șefului IP Călărași, căpitan de poliție Stratan Gh. adresat dnei Burghilea A. prin care a fost înștiințată că Tiholaz Al. s-a eliberat din cadrul IGP a MAI. ”

Pe lângă acestea, reieșind din același proces-verbal se constată că avocata Zumbreanu T. i-a solicitat instanței de apel să fie citați și audiați în calitate de martori următoarele persoane: Brăduceanu P., Brăduceanu A., Burghilea R., Burghilea A., menționând că aceste persoane au fost martori oculari și posedă informații relevante cu privire la circumstanțele cauzei și pot da declarații în favoarea inculpatului Burghilea V. De asemenea, apelanta a specificat că martorii respectivi au fost prezenți în momentul când Burghilea V. a cerut cheile de la fiicele părții vătămate și pot confirma dacă într-adevăr inculpatul a aplicat violență față de nepoatele lui, ceea ce are importanță pentru justa soluționare a acestei cauze. Martorii Brăduceanu P., Brăduceanu A., nu au fost audiați în cadrul urmăririi penale și nici în instanța de fond.

Însă, audiind participanții la proces vizavi de chestiunea ridicată, instanța de apel a dispus de a anexa la materialele cauzei actele prezentate de către avocata inculpatului Zumbreanu T. totodată, respingând cererea apărătorului cu privire la audierea martorilor.

Vizavi de baza factologică expusă supra, urmează să consemnăm că, partea care invocă prezentarea probelor suplimentare, în special proba cu atragerea unor martori în proces, trebuie să specifice pentru instanță, care este necesitatea atragerii acestora și ce informații relevante cauzei dînșii vor prezenta.

În speța dată, partea apărării a făcut specificările cerute despre necesitatea atragerii în proces a martorilor respectivi, menționând și care anume informații susceptibile să influențeze acuzarea imputată lui Burghilea V., aceștia le vor expune.

Or, avînd în vedere că partea apărării a motivat necesitatea audierii martorilor prin prisma dovedirii faptului că inculpatul nu a aplicat violența față de fiicele părții vătămate, Colegiul penal constată că instanța de apel nejustificat și neîntemeiat a respins demersul înaintat, întrucît asemenea probe sunt relevante în raport cu obiectul probațiunii, din cauză că circumstanțele care urmau a fi confirmate de către martori au tangență cu fapta incriminată lui Burghilea V., pe care acesta nu a recunoscut-o nici la o etapă a procedurilor.

Față de cele ce preced, este necesară o precizare substanțială, și anume că după investirea instanței cu soluționarea în fond a cauzei, părților trebuie să le fie asigurate toate garanțiile unui proces echitabil, prin urmare dacă apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, acestea sunt valabile și pentru instanța dată.

De altfel, raportat la esența încălcării admise de instanța de apel, se relevă că, potrivit dreptului înscris în art. 6 parag 3 lit. d) CEDO, inculpatului trebuie să-i fie acordată posibilitatea de a contesta o mărturie făcută în defavoarea sa și, în același timp, dreptul pe care acesta îl are de a putea cere să fie audiați martori care să-l discolpe, în aceleași condiții în care sunt audiați martorii acuzării, toate acestea constituind o aplicație a principiului contradictorialității în procesul penal și, în mod implicit, o componentă importantă a

dreptului la un proces echitabil. Respectiv, solicitarea privind audierea martorilor este conformă dispozițiilor Convenției, intervenind în acest sens și principiul egalității armelor.

Astfel, facultatea de a aprecia relevanța unei „*oferte de probă*” făcute de partea apărării în cadrul ședinței de judecată din data de 06 aprilie 2017, ia aparținut indubitabil instanței de apel, care trebuia să-și argumenteze refuzul de a audia martorii solicitați, confirmând prin aceasta că partea a fost auzită.

Respingerea unui atac demers, fără invocarea argumentelor care au stat la baza acestei soluții, este contrară normelor procesuale și prevederilor din Convenție.

Pe cale de consecință, toate acestea au conturat opinia Colegiul penal lărgit că, decizia instanței de apel urmează a fi casată integral, cu remiterea cauzei la rejudecare.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe corespunzător și în strictă conformitate cu prevederile legii penale și procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt și de drept ale acestei cauze și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În temeiul art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de avocata Zumbreanu Tatiana în numele inculpatului Burghilea Vasile, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 aprilie 2017, în cauza penală în privința lui Burghilea Vasile XXXXX, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac, pronunțată integral la 07 noiembrie 2017.

Președinte

NICOLAEV Ghenadie

Judecători

TIMOFTI Vladimir

MORARU Petru

ALERGUȘ Constantin

TOMA Nadejda